

พล ★ นิกธ ★ กิมหงวน จาก ตาสาโกหก

10 เดนตาย

ผ. อิมหงวน

★
ห้สนิษาขสามเกลอ
จนานแท้แะหาอ่านยาก
แบบปกอนรักรัษของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมะสำหรับ
สะสมและอ่าน
เพื่อช้จนจำนนใจดีด
★

จำอย่าง

ประพันธ์สาร

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

จากโลกนี้

ตอน

10 เด่นตาย

ผ. อัมรินทร์

10 เเดนตาย

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลดิศัย สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๑๐ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

10 เเดนตาย. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

72 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-66-0

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๘
โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๘๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปดน พริ้นท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิธ จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีสุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมนองค์

ภาพปก : อาภรณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : ประพันธ์สาส์น กราฟิก ไร่ป้ พิสูจน์อักษร : พิมพ์อักษร จัดเรียงคง

คำนิยม

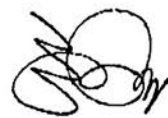
ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงปั่นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอดเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลสงท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พระพงศ์ ดามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าเรื่องรักโคกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องปฏิตันเต็นร่ำใจบูชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เลือดดำ, เลือดไ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
คร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพาทุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถ์นิยาย
สามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกัน
มาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความ
เคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการ
ดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็น
เสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทร-
ปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘
หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา ของนายгимทรวง แซ่แต้
และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์
(ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์
ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือ
ในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หิวเราระว่า ราคาเยา เบาสมอง
นี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวี
โหวาร ตอบจดหมายแฟนฯ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยาย
สั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอ
เล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ)
โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็น
กำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานขึ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้วรรณธ
เพิ่มขึ้น คงเป็นลิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนิกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สนุกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถธ เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

ที่ห้องประชุมของกองบัญชาการทหารสูงสุดตอน สายวันนั้น

คณะพวกสี่สหายพร้อมด้วยลูกชายของเขา และ
เจ้าคุณปัจจุบันนี้กับนายทหารชั้นนายพันอีก ๓ คน ได้นั่ง
เรียงรายกันอยู่ที่โต๊ะรูปตัวยูหรือเกือกม้า โดยมี พล.อ.วิจิต
ชัยสมรภูมิ รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายยุทธการเป็น
ประธานแห่งที่ประชุม ทุกคนแต่งเครื่องแบบสีกากีแกมเขียว
เสื้อเชิ้ตแขนสั้น และขณะนี้นายทหารเสนาธิการซึ่งมียศเป็น
พันโทคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้ากระดานดำแผ่นใหญ่ทางขวา
ของห้องประชุม กำลังอธิบายถึงขุมกำลังของพวกก่อการ
ร้ายให้ทราบจากแผนที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์แผ่นใหญ่เต็ม
กระดานดำพอดี

พ.ท.ประณต นายทหารเสนาธิการร่างใหญ่วัย ๓๕ ปี
ยกไม้สีดำชี้ลงบนแผนที่พลางอธิบายแบบทหาร คือเสียงดัง
ฟังชัด

“จากปราณบุรีลงมาทางทิศใต้คือบ้านห้วยขวาง บ้านหนองคาง และบ้านตาลเจ็ดยอด ซึ่งอยู่ใกล้กับทางรถไฟและทางหลวง พวกก่อการร้ายจะส่งคนมาหาซื้อเสบียงอาหารจากชาวบ้านตามหมู่บ้านเหล่านี้ จุดที่ผมชี้ขึ้นคืออำเภอกุยบุรี อยู่ห่างจากตัวจังหวัดประจวบฯ ประมาณ ๒๒ กิโลเมตรครึ่ง ในเขตท้องที่กุยบุรีนี้แหละครับ พวกก่อการร้ายหรือคอมมิวนิสต์ได้มีชุมก้ำดังอยู่ตามป่าเขาทางทิศตะวันตกของอำเภอกุยบุรีมากมาย ห่างจากทางหลวงราว ๑๐ กิโลเมตร และยากที่จะทำการกวาดล้างได้ เพราะภูมิประเทศเป็นป่าทึบ และภูเขา มีอาณาเขตติดต่อกับพม่า เมื่อกำลังตำรวจหรือทหารเคลื่อนที่เข้าไป พวกก่อการร้ายมักจะรู้ตัวก่อนและรีบกระจัดกระจายก้ำดังกันหลบหนี บ้างก็ปะปนอยู่กับพวกชาวไร่หรือชาวบ้านไร่หรือชาวบ้านป่า บ้างก็เปลือยกายล่อนจ้อนเป็นลิงทโมนอาศัยอยู่ตามต้นไม้สูงๆ มองดูเผินๆก็นึกว่าถึงบางคนก็หลบซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่จมน้ำมฤตูกเราจับได้ก็มีเหมือนกัน แต่กำลังส่วนใหญ่ของพวกก่อการร้ายในบริเวณป่าเขาแถบนี้...ตรงนี้ครับ ยังมีอยู่ไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ คน พร้อมด้วยอาวุธที่ทันสมัยและเครื่องมือสื่อสาร ข้า-ผู้การนิกรกรุณาฟังหน่อยครับ”

พ.อ.นิกรค่อยๆ ลืมตาขึ้นแล้วยิ้มเจื่อนๆ

“ผมฟังอยู่แล้วครับ แต่หลับตาฟัง”

พ.ท.ประณตอธิบายต่อไปแล้วกล่าวสรุปว่า เมื่อการกวาดล้างทำได้ยากก็เป็นการสมควรแล้วที่กองบัญชาการทหารสูงสุดตัดสินใจให้คณะผู้เชี่ยวชาญการอาชุรและวิทยาศาสตร์แห่งกองทัพไทย รวม ๑๐ คนทั้งเจ้าหัว เดินทางไปปราบปรามพวกก่อการร้ายในเขตท้องที่อำเภออุบลบุรีของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ บรรยายจบแล้วนายทหารเสนารักษ์ก็ก้มศีรษะกระทำความเคารพ วางไม้ลงบนขอบกระดานคำข้างล่าง แล้วกลับมานั่งร่วมโต๊ะประชุม

พล.อ.วิจิตมอญคูหน้าคณะผู้เชี่ยวชาญการอาชุรที่ละคนด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถของนายทหารเหล่านี้ ซึ่งมีศาสตราจารย์ดิเรกเป็นหัวหน้า และ พล.ต.พลเป็นผู้ช่วย มีเจ้าคุณปัจจุบันนี้เป็นที่ปรึกษาและเสนารักษ์

“อาจารย์เข้าใจความประสงค์ของเราดีแล้วไม่ใช่หรือครับ” นายท่านพลอาวุโสพูดยิ้มๆ

“ออโห เข้าใจดีแล้วครับ พวกเรา ๑๐ คนจะพยายามกวาดล้างพวกก่อการร้ายให้ราบคาบสมตามความมุ่งหมายของทางที่ส่งเราไป”

“เดี๋ยว-เดี๋ยวก่อนอ้ายหมอ” พ.อ.กิมหงวนขัดขึ้น “ก่อนจะให้คำมั่นสัญญากับท่านรอง คิดและตรองดูเสียให้ดีกว่าก่อน

เสฯ ประณตเขาอธิบายให้ฟังเมื่อถึงนี้เองว่า พวกมันมีกำลัง
ไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ คน และมีอาวุธปืนที่ทันสมัย เราเพียง ๑๐
คนเท่านั้น ลูมันไหวหรือเพื่อน”

พ.อ.นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซี โบราณว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ”

นายพลศิริเกษมเล็กน้อย

“แต่ถ้าเป็นน้ำยาเคมีสำหรับดับไฟ ถึงมีนิดหน่อยก็
สามารถดับไฟได้”

“ฮั่นแน่” ร.อ.สมนึกร้องขึ้นดังๆ “อาหมอปุตุคัมกริบ
เลย”

ท่านรองหันมาทำตาเขียว ทำให้ลูกชายของเลี้ยหงวน
เย็นวาบไปทั้งตัว แต่แล้วท่านนายพลอาวุธก็เปลี่ยนสายตา
มาที่ พล.ต.พล

“ว่ายังไงคุณพล”

“พวกเราเป็นทหารครับ เมื่อผู้บังคับบัญชาใช้ให้ไป
ปฏิบัติหน้าที่ เราก็ต้องทำตามคำสั่ง ถึงแม้ฝ่ายศัตรูมีกำลัง
มากกว่า พวกเราก็จะยอมสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อความ
ร่วมเย็นเป็นสุขของพี่น้องชาวประจวบฯครับ และเพื่อความ
สงบเรียบร้อยของบ้านเมืองด้วย”

ท่านรองยิ้มละไม

“ผมภูมิใจมากที่ได้ฟังคุณพูดอย่างนี้ อ้า-ได้เท่าละครับ”
เจ้าคุณปัจจนึกฯรีบวางทำให้ผิงผาย

“ผม...ตายเรื่องเล็กครับท่านรอง”

พล.อ.วิชิตค่อยๆหันหน้ามาทาง พ.อ.กิมหงวน

“เราได้ประชุมกันแล้วในระหว่างนายทหารผู้ใหญ่
ของกองบัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งเราต่างก็มีความเห็น
สอดคล้องต้องกันว่า คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและ
วิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยเท่านั้นที่จะปราบปรามทำลาย
ล้างพวกก่อการร้ายในจังหวัดประจวบฯให้ราบคาบไป ผม
เชื่อว่าผู้การกิมหงวนมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวยากที่จะหา
ใครเปรียบได้ ทำงานสำคัญเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตมาหลายครั้ง
แล้วได้ผลทุกที เพราะผู้การเป็นกำลังสำคัญของคณะ
ผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ ตามรายงานปฏิบัติ
งานที่แล้วๆมาก็ปรากฏอยู่แล้วว่าผู้การองอาจกล้าหาญที่สุด”

คราวนี้ พ.อ.กิมหงวนยิ้มเอียงอาย

“แหม-เจ้านายเล่นขอมผมยั้งจี้ ผมก็ยอมตายนะซีครับ
อ้ายผมมันก็เป็นคนชอบขอลือด้วย ตกลงครับท่านรอง ผม
พร้อมแล้วที่จะพาดกับพวกก่อการร้าย เอาจันให้ราบเรียบ
เตียนโล่งไปเลย ต่อให้มันมีกำลังด้านคนผมก็สู้”

เจ้าคุณปัจจนึกฯเอื้อมมือคว้าแก้วทับกระดาษ แต่

นายพลติเรกว้าซ้อมือไว้และกระซิบบอกท่าน

“ใจเย็นๆครับคุณพ่อ นี่มันห้องประชุม ไม่ใช่บ้านเรา”

ท่านนายพลอาวุโสเปลี่ยนสายตามาที่ พ.อ.นิกร

“ว่าไงผู้การนิกร งานที่ผมมอบให้พวกคุณทำเป็นงานสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศชาติและพี่น้องชาวประจวบคีรีขันธ์”

นิกรอมยิ้ม

“เอาก็เอาครับ”

พล.อ.วิจิตหันมาทนายทหารหนุ่มทั้งสี่คน

“พวกเธอทั้งสี่คนมีโอกาสนี้จะได้แสดงความกล้าหาญสร้างเกียรติประวัติให้ตัวเองและคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธฯ อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าเธอทั้งสี่คนคงจะปฏิบัติหน้าที่ได้ดีที่สุด และได้ผสมผสานกับความมุ่งมั่นหมายของทางราชการ”

“ครับผม” ร.อ.พนัสรับคำ “กระผมกับเพื่อนๆ พร้อมที่จะสู้ตายครับ เราจะต้องทำลายล้างชุมก้างของพวกก่อการร้ายที่ป่าประจวบฯให้ได้ หรือมิฉะนั้นเราก็กอดตายครับผม”

ท่านนายพลอาวุโสมองลูกชายของสี่สหายอย่างชื่นชม
ร.อ.นพฐมมือขวาขึ้นเหนือศีรษะแล้วกล่าวขึ้น

“ขออนุญาตครับท่านรอง”

“ว่าไงผู้กอง”

“เฮ้ๆ สมมติว่าพวกเราปราบผู้ก่อการร้ายได้ราบคาบ เราสี่คนมีหวังได้เลื่อนยศเป็นนายพันไหมครับ”

“การทำงานเพื่อหวังลาภยศนั้นไม่ใช่วิสัยของทหาร เราเป็นรัฐของชาติ หน้าที่ของเราก็คือป้องกันประเทศชาติของเรา เมื่อพวกก่อการร้ายคือพวกคอมมิวนิสต์กำลังคุกคามทำลายความสงบสุข เราก็ต้องปราบปรามมัน พวกเราก็อทราบดีแล้วว่าตำรวจหลายคนต้องเสียชีวิตและบาดเจ็บ เราใช้ทหารปราบก็เพราะพวกก่อการร้ายมีจำนวนมาก และเราต้องการกำจัดมันให้สูญสิ้นแผ่นดินไทยไปโดยเร็ว”

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ร.อ.สมนึกนับจำนวนคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธได้ ๙ คนแล้วเขาก็นึกถึงเจ้าแห้วอีกคนหนึ่ง รวม ๑๐ คนด้วยกัน เลียตีเผลตั่วร้องตะโกนขึ้นดังๆ ด้วยความคึกคะนอง

“คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์กำลังรับบท...สิบเดนตาย”

ร.อ.นพพุดเสริมขึ้น

“หรือสี่ควายไปแทงแรด”

“เฮ้ย” ศาสตราจารย์ติเรกตวาดแว๊ด “นี่เป็นเวลาประชุมอยู่ต่อหน้าผู้บังคับบัญชานะโว้ย”

พวกนายทหารเสนานิการหัวเราะคิกคักไปตามกัน แม้กระทั่งท่านรองก็อดหัวเราะไม่ได้ ท่านรักใคร่เอ็นดูนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนเหมือนกับลูกหลานของท่าน ถึงแม้ว่าจะขาดระเบียบวินัยเพราะเป็นนายทหารพิเศษ ไม่ใช่ทหารอาชีพ แต่ทุกคนก็มีความรู้ความสามารถพอตัว เป็นที่ยอมรับนับถือทั้งสามกองทัพบ

ต่อจากนั้นการประชุมวางแผนก็เริ่มต้น โดยนายทหารเสนานิการ ๒ คนเป็นผู้วางแผนให้คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย แผนนี้เรียกว่า “แผนสังหาร” คือจับตายพวกก่อการร้าย ทำลายค่ายและทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นประโยชน์แก่ศัตรู เฮลิคอปเตอร์จะนำคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธฯ เดินทางจากสนามบินดอนเมืองไปยังกองบินน้อยที่ ๕ ประจวบคีรีขันธ์ เมื่อเติมน้ำมันเชื้อเพลิงและพักผ่อนพอสมควรแล้ว เฮลิคอปเตอร์ก็จะนำไปที่จุดจุดหนึ่งทางทิศตะวันตกของอำเภอกุยบุรี ต่อจากนั้นก็เป็นที่หน้าของคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธฯ ที่จะค้นหาและทำลายข้าศึกด้วยความสามารถของตนเอง หน่วยรบซึ่งมีนายพลดิเรกเป็นหัวหน้าจะไม่ได้รับกำลังบำรุงเพิ่มเติม แม้กระทั่งเสบียงอาหารหรืออาวุธ การปฏิบัติงานในป่าครั้งนี้จึงเป็นเรื่องที่ต้องช่วยตัวเองและต้องลำบากตรากตรำอย่าง

ที่เรียกว่า นอนกลางดินกินกลางทราย

ในที่สุดท่านนายพลอาวุโสก็กล่าวว่

“ขอให้คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธฯทุกคนจงสังวรไว้ว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการคราวนี้เป็นเรื่องลับเฉพาะและสำคัญยิ่ง ให้ออกเดินทางไปประจวบฯในตอนสายวันที่ ๓ เดือนนี้ ซึ่งข้าพเจ้าจะได้ติดต่อกับกองทัพอากาศให้เตรียมเครื่องบินไว้ และจะออกคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อไป อาวุธของทางการทุกชนิดและเสบียงอาหารตลอดจนเครื่องใช้ของทหารเท่าที่มีอยู่ เบิกเอาไปได้ตามความพอใจ ทุกคนอย่าลืมว่า ในวันที่ ๒ พฤศจิกายนนี้ เราจะถอนกำลัง ตำรวจและทหารในเขตอำเภออุบลรัตน์มาชุมนุมกันที่อำเภอ เพื่อให้คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธฯทำงานตามลำพังโดยไม่ต้องเกรงว่าจะมีการปะทะกันเอง อ้า-เรื่องนี้เป็นความลับ ใครมีข้อสงสัยอะไรโปรดถามข้าพเจ้า”

ร.อ.นพฐมมือขวาขึ้นอีก

“ขออนุญาตครับ”

ท่านนายพลอาวุโสยิ้มเล็กน้อย

“ว่ามาผู้กองนพ รู้สึกว่าเธอมีเรื่องสงสัยตลอดเวลา”

“คือยังงี้ครับท่าน ถ้าหากพวกเราเียงพวกก่อการร้าย ตายหรือบาดเจ็บ ตำรวจเขาจะดำเนินคดีกับพวกเราในข้อหา

ฆ่าคนตายหรือพยายามฆ่าคนตายไหมครับ”

ท่านรองกลืนน้ำลายเอื้อม

“โอ้โฮ...ถูกผู้การนิกรโหลงเชื่ออย่างงี้ละ พวกเธอเป็นทหารมีอำนาจปราบปรามพวกก่อการร้ายอย่างเต็มที่ ยิ่งฆ่ามันได้หมดก็ยิ่งเป็นความดีความชอบในทางราชการ”

“อ้อ ถ้าอย่างงั้นก็หวานซึ่ครับ ผมยิ่งทิ้งไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว ใส่ด้วยปืนกลมือ บังๆๆๆๆ หักกับประทอนไปตามกัน เอะระเบิดมือขว้างเข้าไปอีก ระเบิดตูม เนื้อตัวขาดได้ทะลัก”

“พอแล้วผู้กอง” ท่านรองพูดขึ้น “ฉันจะเตรียมทำรายงานขอเหรียญกล้าหาญให้เธอในครั้งนี่ ก่อนจะปิดประชุมฉันขอบอกอย่างเปิดเผยว่า คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์จำนวน ๑๐ คนที่จะเดินทางไปปราบผู้ก่อการร้ายในครั้งนี่จะต้องมีการเสียชีวิตบ้าง ซึ่งน้อยคนนักจะรอดกลับมา เพราะฝ่ายศัตรูมีจำนวนมากกว่า ชำนาญในภูมิประเทศมากกว่า และมีอาวุธที่ทันสมัยด้วย”

พ.อ.นิกรสบตากับท่านรอง เขาก็ยิ้มแห้งๆ

“เอ-ผมตั้งใจจะเข้าโรงพยาบาลวันที่ ๑ พฤษจิกายนนี้แหละครับท่านรอง ผมตามไปที่หลังได้ไหมครับ”

พล.อ.วิชิตซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“คุณป่วยเป็นอะไรถึงกับจะเข้าโรงพยาบาล”

“รูกมูกผมมันตันมาสองสามเดือนแล้วครับ”

ท่านนายพลอาวูโสนัยน์ตาเหลือก

“รูกมูกตัน...”

“ครับ”

“แล้วผู้กองหายใจได้อย่างไร”

“ก็หายใจทั้งๆที่มันตันนั่นแหละครับ บางทีก็หายใจไม่ออกตั้งสองสามชั่วโมง หายใจทางปากก็ไม่ได้ ต้องพยายามหายใจทางอื่น”

พล.อ.วิชิตหัวเราะหึๆ

“ผมรู้ดีว่าคนอย่างผู้การนิกรแกลังทำเป็นชี้ขลาดตาขาวไปยังนั่นเอง ความจริงคุณกล้าหาญพอๆกับผู้การกิมหงวน เขาละ ปิตประชุมนั่นเสียที่”

ทุกคนต่างรีบยื่นกัมศิระกระทำความเคารพของผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายยุทธการ พล.อ.วิชิตกัมศิระรับความเคารพด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ท่านให้พรคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย แล้วพยานายทหารคนสนิทเดินออกไปจากห้องประชุม

ท่ามกลางป่าดงพงไพร ซึ่งมีขุนเขาน้อยใหญ่สลับ

ซับซ้อนเป็นแนวยาวติดต่อกันไปจนกระทั่งถึงพรมแดนพม่า บริเวณหุบเขาหรือป่าที่บดบังเหล่านี้นี้ล้วนแต่เป็นถิ่นของพวกก่อการร้ายซึ่งอยู่ในพื้นที่ของอำเภอกุยบุรีแห่งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เชิงเขาสูงนั้นมีหมู่บ้านของชาวไร่ประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน

ถึงแม้ชาวไร่เหล่านี้ไม่ใช่พวกก่อการร้าย แต่ก็ตกอยู่ในอิทธิพลของพวกก่อการร้าย ถูกบังคับให้เข้าไปซื้อเสบียงอาหารที่อำเภอนำมาขายให้พวกมัน พืชผักสวนครัวที่ปลูกไว้มันก็ซื้อเอาไปกินโดยจ่ายเงินให้เพียงเล็กน้อย และรู้ว่าถ้าใครร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือทหารเปิดเผยความจริงให้รู้ว่ค่ายใหญ่ของมันอยู่ที่ไหน ก็จะถูกฆ่าตายแบบฆ่าล้างโคตร ดังนั้นชาวไร่ประมาณ ๕๐ คนจึงไม่ยอมบรีปากพูดหรือให้การที่เป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือทหารที่ยกกำลังมาที่นี่

ครั้งหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ชาวบ้านคนหนึ่งนำพวกก่อการร้ายปลอมแปลงตัวเป็นชาวไร่ นำพืชไร่บางอย่างบรรทุกเกวียนไปขายที่อำเภอ ผู้ก่อการร้าย ๒ คนเดินทางไปกับเกวียนเล่มนั้นเพื่อไปหาซื้อข้าวสาร เเสบียงกัวง และยารักษาโรคที่จำเป็นเท่าที่จะหาซื้อได้ในตลาดอำเภอกุยบุรี ชาวไร่ได้

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบนวนวาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

